

Kauan sitten me ihmiset sepitimme itse omat tarinamme. Eräät parhais-
ta kertomuksista liittyivät kekriin. Kekriä vietetään myöhään syksyllä.
Ojanpientareet ovat silloin kohmeisia ja aurinko näyttäytyy niukasti.
Kaikista juhlista tuntuu olevan pitkä aika.

Vuodenkierto on edelleen samanlainen, joten myös me voimme viet-
tää kekriä ja keksiä tarinoita kuten muinaisina aikoina.

Ja nyt me keksimme sadun.

Ensimmäiseksi näemme kummajaisen pellon laidalla ihmettelemäs-
sä. Mikä se on? Tietenkin Kekripukki. Kekripukkia harmittaa: missään
talossa ei ole jätetty sille ruokaa.

Jaa, että minkäs takia Kekripukille pitäisi tarjota ruokaa?

Ylipäätään on ystävällistä antaa omastaan sille, jolla ei ole vaikkapa
eväitä retkellä. Sen lisäksi kekriyö on vuoden ainoa yö, jolloin Kekripuk-
ki pystyy syömään. Se tallustelee talojen nurkilla ja kurkistelee ikkunois-
ta: ei makkaranpätkääkään.

Oli iltapäivän sininen hetki. Sininen hetki on se osa päivästä, jolloin
ei ole enää valoisaa, mutta ei vielä pimeääkään. Kekripukki tarkasteli
ympärilleen. Luonto oli aloittelemassa talviunta. Puista pudonneet lehdet
olivat kiinnittyneet ensimmäisten pakkasöiden kovettamaan maahan
kuin peitto. Maa kaipasi uneen. Kekripukki sen sijaan tunsu olonsa hu-
omattavan virkeäksi. Se piti sinisestä hetkestä, näet nyt se ei erottunut
kunnolla maisemasta. Kekripukki ei ollut aivan saman näköinen kuin
sinä ja minä. Sillä oli kyllä jalat millä kävellä ja kädet millä viuhtoa vauh-
tia, mutta eräs tärkeä asia siltä puuttui: Kekripukilla ei ollut päätä.

Tämä kuulostaa hieman oudolta, mutta näin asia todella oli. Sillä
kekrimaailma ei ole se maailma missä me elämme, vaan tarinan maailma.
Kekripukki pystyi syömään ja pohdiskelemaan ilman päätä.

Se ei muistanut, milloin pää oli kadonnut, eikä keksinyt, mistä voisi
sitä etsiä.

Löytäisinpä edes kadonneen yläosani, Kekripukki haaveili. Se mietti
ankarasti, minne suunnata.